

vilde han foranstalte et saadant, saa at, naar der ikke er holdt noget nyt Møde siden, maa Ansvarret efter denne Forhandling i Udvalget paahvile det ærede Medlem ligesaa vel som os Andre.

Dinesen: Maa jeg bede om Ordet for en meget kort Bemærkning.

Formanden (Krabbe): Jeg skal give det ærede Medlem Ordet for en kort Bemærkning; men jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det er en Sag, der egentlig ligger udenfor Forhandlingerne, og at den er reist af det ærede Medlem selv.

Dinesen: Jeg indrømmer, at den ligger udenfor Forhandlingernes Gjenstand, og da Formanden for dette Forsvarsudvalg ikke indlød sig paa at begrunde den Stilling, der saaledes er indtaget i Udvalget, skal jeg ogsaa i dette Dieblit undlade at komme ind paa disse Begrundelser. Jeg skal kun sige, at, hvad jeg sagde, var foranlediget af det ærede Medlem for Valborg (Tramp) og kun Meddelelse af en faktisk Kjendsgjerning.

M. W. Jensen: Jeg beklager, at jeg ikke var til Stede igaar, da det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) havde Ordet; thi jeg vilde da have nedlagt en ganske bestemt Indsigelse imod den Maade, hvorpaa han tillod sig at benytte en Udtalelse af mig. Men da vi nu ikke forhandle om Krigsministeriets Budget, har jeg ikke Ret til at optage dette Spørgsmaal og skal derfor blot indskrænke mig til at nedlægge en Indsigelse. Derimod fremstatte det ærede Medlem en anden Udtalelse, som jeg dog maaste maa have Lov til at fremdrage, da den var af en noget personlig Natur, idet han omtalte mig som en Militær, som man har hørt omtale som Aspirant til Krigsministerposten. Jeg formoder, at det ærede Medlem har sigtet til en Artikel, som har staaet i et af Hovedstadens Vestspreblade. Jeg kan forstaa, at i en tilfyneladende død Tid som denne er der Utaalmodige, der fordre, at Ruet skal bringe Alt, hvad de vente, som ikke have Tid til at vente og navnlig ikke ville vente paa en rolig Udvikling, og jeg kan ogsaa forstaa, at man udfylder Tiden med Rygter og da har fundet sig foranlediget til, da man ikke vidste, hvad der foregaar ved de meget omtalte Forhandlinger, at bestjefte sig med Høire og spørge: Hvad bestiller Høire, og

saa kan være kommen til det Resultat, at Høire ikke bestiller Andet end at diskutere, hvem der skal tage Arv efter det nuværende Ministerium, og at fordele Ministerportefeuillerne mellem sig. Man har saa ogsaa været saa god at bringe det Rygte til Lovs, at der er to Medlemmer, som kæmpe med hinanden om, hvem af dem der skal være Conseilspræsident, og to Andre, af hvilke jeg er den Eine, mellem hvem der er en heftig Strid om, hvem af dem der skal være Krigsminister. Jeg skal benytte denne Leilighed til at sige, at der ikke er et Ord sandt deri, at der ikke er Skygge af Sandhed i, hvad der ved den Leilighed er bragt til Lovs. Man foretager sig sandelig Intet indensfor Høire, som ikke taaler at ses af Enhver; Alt, hvad Formaålet har været for Høires Bestræbelser, er at søge at finde en Vej, der kan føre til en rolig Udvikling. Overfor den personlige Sigtelse maa jeg vel have Lov til bestemt at udtale, at jeg aldrig har aspireret til at blive Krigsminister. — Da jeg har Ordet, skal jeg benytte Leiligheden til at henvende et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører. Naar den ærede Ordfører igaar jagde, at, naar man vilde anlægge den Maalestok paa § 26, som jeg havde anlagt, naar man vilde se paa den med Muligheden af en nær forestaaende Krig for Die, vilde der udtræves ganske andre Bevillinger end de, der vare søgte, saa har han fuldstændig Ret; men noget Saadant laa egenlig slet ikke i mine Ord. Jeg gjorde gjældende, at den Maalestok kunde ikke forlanges anvendt, thi jeg sagde netop, at, naar man gjorde den Bebreidelse mod alle de Forslag, der vare stillede paa § 26, at de vare usforvarlige i dette Dieblit, saa var det urigtigt, fordi det jo ikke vilde hjælpe paa Diebliftets Trang, at man bevilgede et Pantserkib, der først kan gøres færdigt om 2 eller 3 Aar. Naar den ærede Ordfører særlig henviste til min Slutningsbemærkning og deraf vilde drage en Slutning, skal jeg gjentage, hvad jeg sagde igaar, og hvad jeg ogsaa tror, at den ærede Ordfører vil give mig Ret i, nemlig at man skal gjøre i dette Dieblit, hvad man altid bør gjøre, naar man overhoved vil have et Forsvar: ordne dette paa en hensigtsmæssig Maade saaledes, at Alt, hvad man har at gjøre i Farens Time, er blot at indkalde det hjemsendte Mandskab. Jeg ønsker isøvrigt ikke at udtale mig om den foreliggende Sag, fordi jeg, som jeg igaar udtalte, ikke hører til de Sagkyndige paa dette Omraade; men det gaar mig, som